

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 534/2022
12.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина Липљан, чији је пуномоћник Владимир Раичевић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа Председник привременог органа Општине Липљан, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1889/21 од 01.10.2021. године, у седници већа одржаној 12.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1889/21 од 01.10.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 283/19 од 05.10.2020. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 82.880,80 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1889/21 од 01.10.2021. године преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 283/19 од 05.10.2020. године, тако што је у целости одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од априла месеца 2016. године до јануара 2019. године исплати накнаду штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде и одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати у периоду од априла 2016. године до јануара 2019. године накнаду штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатке на зараду према Закључку Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2018. године све у појединачним месечним износима означеним у изреци другостепене пресуде са законском затезном каматом на те износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 88/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на пословима и радним задацима возача путничког возила у звању намештеника у Одељењу за општу управу и заједничке послове, Општинске управе Општине Липљан сагласно решењу од 01.08.2017. године. Тим решењем тужиоцу је одређен коефицијент за обрачун и исплату плате 8,00, а обрачун зараде вршен је према наведеном решењу. Тако утврђена зарада по основу радног ангажовања запослених у КиМ увећана је за 50% на основу Закључка Владе РС број 120-335/2007 – 14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде и то према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и основне зараде за спорни период, а према другој варијанти разлика у висини такозваног „косовског додатка“. Вештак је навео да према овој другој варијанти приказани обрачун разлике зараде коју је тужилац примио са минулим радом и увећањем од 50% на име „косовског додатка“ у односу на минималну зараду потврђује негативну разлику, односно да је зарада коју је тужилац примио већа у односу на минималну зараду у укупном износу од 234.835,75 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно. Таква исплата је реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Ово из разлога што тужилац сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број 113/2017, 86/2019), сагласно члану 5. став 2, има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу у спорном периоду је мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке је донета применом чл. 165. и 163. став 2. у вези чл. 153. и 154. став 1. ЗПП. С обзиром да је успео у поступку по ревизији тужиоцу припадају у ревизији одређени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника, у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе, као и на име судских такси за ревизију 25.952,31 динара и за одлуку по ревизији 38.928,47 динара, на основу важеће Таксене тарифе.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић